

ЧЕРЕПАХА

Цей будинок не простий,
А цікавий, чарівний...
Має голову і хвостик —
Їх ховає дуже просто.
В нього аж чотири ніжки,
Бо будинок... ходить пішки.
Зверху вкритий міцним дахом.
Цей будинок —
ЧЕРЕПАХА!
Хоч іде-баріться —
Додому не спізниться.

Лариса Дубас

НОСОРИГ

Я не раджу з носорогом
Пострічатися за рогом,
Бо коли він робіжиться —
Хай тікає звір та птиця!
Гей, ви там! Ану з дороги!
Тут на носі — гострі роги!

МАВПОЧКА

На людину дуже схожа,
На ногах ходити може,
На ліані любить сісти
І бананів попоїсти.

БЕГЕМОТ

Нашого бегемота
Все охоплює дрімота:
Він велику пащу роззявляє —
Безупинно позіхає й позіхає...

СЛОН

Сірий слон такий кремезний,
Як будинок, величезний!
Щоб потрапити на спину,
Треба ставити драбину.
Як же ж хочеться мені
Покататись на слоні!

ПЕЛІКАН

Дзьоб для нього — одночасно
І тенета, і капкан.
Ловить рибу ним прекрасно
Цей рожевий пелікан.

ПІНГВІНИ

Не страшні морози їм,
Антарктида — рідний дім.
Сніг пінгвінам — наче хата,
Можуть навіть в ньому спати!

ПЕРШІ УРОКИ
Вивчаємо кольори.

ЖОВТИЙ

Він яскравий і привітний,
Ще — від нього добре видно.
Жовтий, теплий, мов живий, —
Колір в сонечка такий!

Ю. Блисковська

ЗЕЛЕНИЙ

Жабеняті банку фарби
Не шкодую для забарви.
Жовтий колір ні до чого,
Ось зелений — це для нього!

Ю. Блисковська

КОРИЧНЕВИЙ

Коричневий колір ми бачити раді:
Він в стиглих каштанах, а ще — в шоколаді,
У каші гречаній, в дверцятах від шафи
І в плямках веселих на шії жирафи.

О. Неволіна

СИНІЙ

Синій колір я шаную,
В синє небо розфарбую.
Хай на ньому сонце сяє —
Сині квіти зігріває!

О. Неволина

ЖОВТОГАРЯЧИЙ

А я художник, скажу вам, завзятий!
Вмію вже моркву намалювати.
В жовтогарячий її розфарбую.
Можете їсти — хай вам смакує!

Ю. Блисковська

— ❁ —
ЧЕРВОНІЙ

Мабуть, яблука дозріли —
Бачте, як почервоніли!
Скуштувати хто бажає?
Ведмежа всіх пригощає!

Ю. Блисковська

БІЛИЙ

Поміж криг, серед снігів
Білий пагорб спати ліг.
В нього чорний ніс блищить?
Білий, білий це ведмідь!

Ю. Блисковська

РОЗПОВІДІ ПРО ТВАРИН

- 74 -

ЛИСИЧКА ПЕТРІВНА

У кумоньки лисички зубки гострі, мордочка витягнута, вушка на маківці, хвостик пухнастий, шубка тепленька.

Добре кума приодягнена: шерсть пухнаста, золотиста; на грудях жилет, а на шийці біла краватка.

Ходить лисичка тихенько, до земельки пригинається, наче кланяється; свій пишний хвіст носить обережно; дивиться ласкаво, усміхається, зубки білі показує.

Риє нірки, розумниця, глибоченькі: багато ходів у них робить та виходів, є і комірчини, є і спальні; м'якою травичкою підлога застелена.

Усім би була добра лисичка, та розбійниця вона: полюбляє їсти курочок, полюбляє й качечками ласувати, не відмовиться й від гусака жирного, не пожаліє й кролика маленького.

К. Ушинський

- 75 -

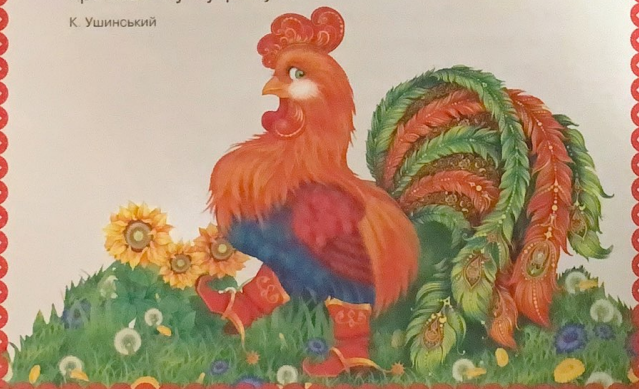
ПІВНИК З СІМ'ЄЮ

Ходить по двору півник: на голівці червоний гребінець, під носом червона борідка. Ніс у Петі долотом, хвіст у Петі колесом, на хвості узори, на ногах шпори. Лапами Петя кучу розгрібає, курочок з курчатами скликає...

Курочки з курчатами зібралися, розкудкудакалися; зернятком не поділилися, посварилися.

Петя-півник безладу не любить — зараз же сім'ю помилив: ту за чубок, того за вихор, сам зернятко з'їв, на тин злетів, крилами замажав і гучно закричав: «Ку-ку-рі-ку!»

К. Ушинський

КІНЬ

Кінь хропе, вуха щулить, очами поводить, вудила гризе, шию, наче лебідь, вигинає, копитом землю рие.

Грива на шиї хвилею, позаду хвіст трубою, між вухами — чубчик, на ногах — щітка; шерсть сріблом проміниться.

В роті вудила, на спині сідло, стремена золоті, підкови сталеві.

— Сідай та вперед! За високі гори, за широкі степи, у далекі краї!

Кінь біжить, земля тремтить, з рота піна, із нідрів пара аж бухає.

К. Ушинський

КІТ З БУБОНЦЕМ

Стало мишкам погано жити через kota. Зібралися мишки і стали міркувати, як би їм від kota врятуватися...

Ось одна мишка сказала:

— Я вам скажу, як нам kota перехитрити. Ми ж тому й страждаємо від нього, бо не знаємо, коли він до нас підкрадається. Треба котові на шию дзвіночок почепити, щоб він дзеленчав. Тоді кожен раз, як той до нас наблизиться, нам буде його чутно і ми втечемо.

— Це дуже добре, — сказала стара миша, — та ось тільки потрібно комусь на kota дзвіночок надягнути. Придумала ти чудово, а тепер візьми та й почепи на kota дзвіночок, тоді ми тобі подякуємо.

Л. Толстой

